

Çocuklar için Dünya Klasikleri-1

ALİS HARİKALAR DİYARINDA

LEWIS CARROL

ALİS HARİKALAR DİYARINDA

ALİS HARİKALAR DİYARINDA

LEWIS CARROL

ALİS HARİKALAR DİYARINDA

Çocuklar İçin Dünya Klasikleri - 1

Copyright © Gonca Yayınları, 2009

Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.

Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Editör

Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen

Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen

Murat BİNGÖL

Sayfa Düzeni

Bekir YILDIZ

Kapak

Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN

978-605-4189-25-0

Yayın Numarası

221

Basım Yeri ve Yılı

Çağlayan A.Ş.

TS EN ISO 9001:2000

Ser No: 300-01

Sarıçık Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR

Tel: (0232) 252 22 85

Temmuz 2009

Genel Dağıtım

Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım

Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi

Mahmutbey / İSTANBUL

Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Gonca Yayınları

Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5

34676 Üsküdar / İSTANBUL

Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20

www.goncadergisi.com

İÇİNDEKİLER

ALİS'İN
CANI
SIKILIYOR

1

ALİS
TAVŞANI
TAKİP
EDİYOR

7

DENİZCİ
ALİS
TAVŞANIN
PEŞİNDE

15

21

**ALİS
CÜCELERLE
BERABER**

27

**CANAVAR
ALİS**

33

**KUŞ VE
KEDİYLE
SOHBETLER**

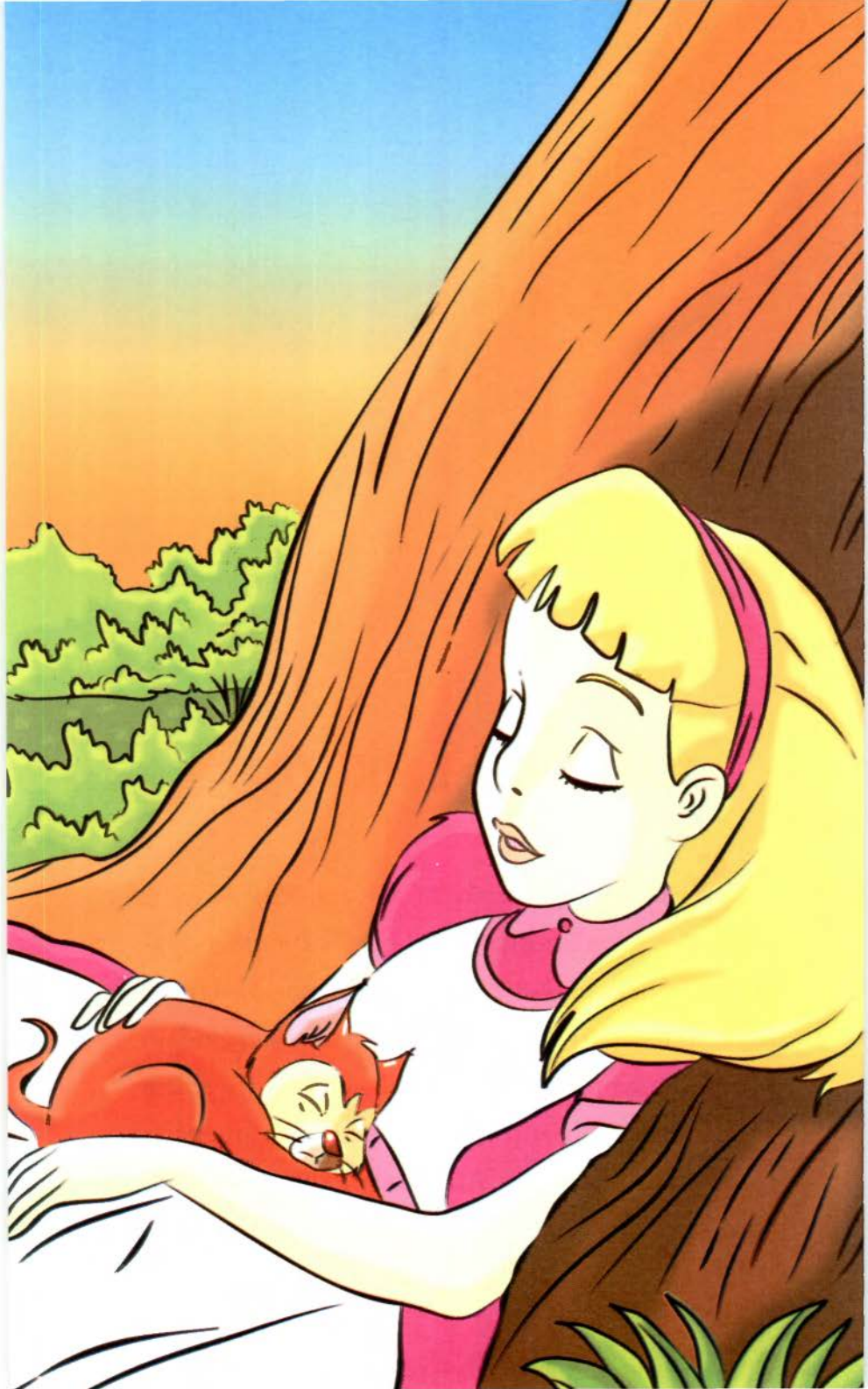
45

**ALİS EVE
DÖNEBİLECEK
Mİ?**

ALIS'İN CANI SIKILIYOR

Sıcak bir yaz günüydü. Güneş, kızıl rengine bürünmeye başlamışken Alis, büyük bir çınar ağacının alt dallarından birine oturmuştu. Kırlardan topladığı papatyalardan taç yaparak kucağındaki kedinin boynuna takmaya çalışıyordu. Çiçeklere konan arıların vızıltısı, hafif hafif esen rüzgârla hışırdayan otların sesi Alis'e bir mahmurluk veriyordu.

Ağacın dibinde oturan ablasının yüksek sesle okuduğu kitap, ona ninni gibi gelmeye başlamıştı. Her ne kadar ablasının okuduğu tarih kitabını dinlemeye çalışıyorduydu da, kelimelerden hiç bir anlam çıkaramıyordu. Ablası,

– Alis, diye seslendi.

– Ne var? Seni dinliyorum, devam et, diye cevap verdi Alis.

Oysa ablasını dinlediği filan yoktu. İçi geçmiş, uyumak üzereydi. Kedinin boynuna takmaya çalıştığı papatya kolyesi hayvanın silkelenmesiyle ablasının başına düştü. Abla iyiden iyiye sinirlenmişti.

– Alis! Galiba beni dinlemiyorsun, dedi.

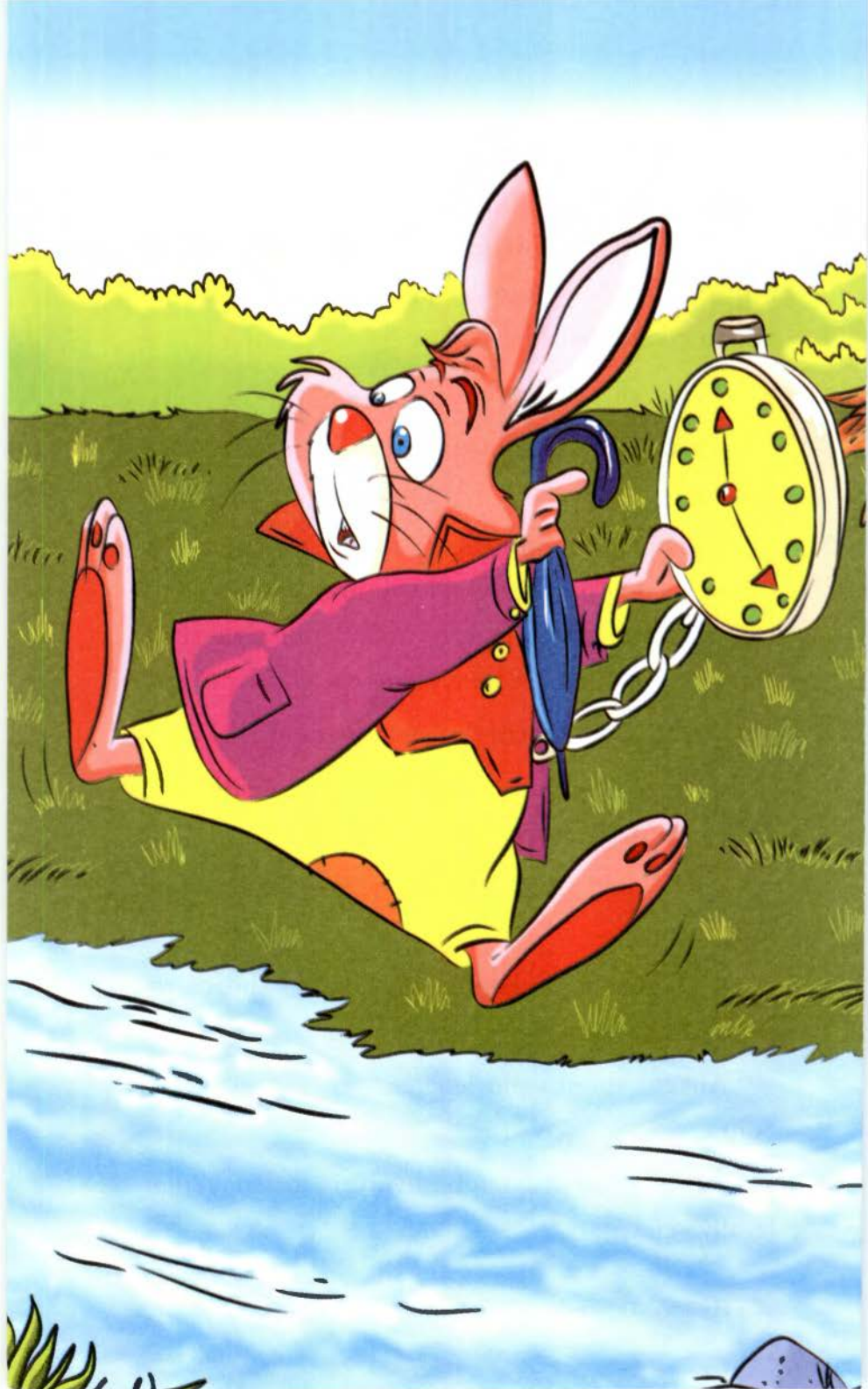
– Aman abla, resimsiz bir tarih kitabını dinleyip ne yapayım, diye cevap verdi Alis.

– Dünyada resimsiz binlerce kitap vardır, bunu da unutma.

– Olabilir, ama benim dünyamda yalnızca resimli kitap vardır.

Alis'in ablası, sinirlenerek omuzlarını silketti. Sonra,

– Haydi, yeni baştan başlıyorum, lütfen iyi dinle, diye çıkıştı.

Alis kedisiyle konuşarak,

– Saçma, evet, kediciğim, her şey saçma bu dünyada, diyerek kedisini kucağına aldı.

Sonra ağaçtan atlayarak papatya tarlalarının arasında yürümeye başladı.

Çevresinde uçuşan renk renk kelebekler, Alis'e selâm veriyorlardı. Bir kuş, gelip kocaman bir papatyanın üstüne kondu. Alis, kedisiyle dolaşa dolaşa dere boyuna indi. Dereye eğilip sudaki aksine baktığında, içinde pembe yelekli bir tavşan gördü. Alis buna pek şaşmadı, ama kedisi telâşlanmıştı.

– Neden telâşlandın Diana? O sadece bir tavşan, pembe yelekli bir tavşan, dedi Alis.

Sonra tavşan, birden karşı kıyıya çıkıp yeleğinin cebinden altın köstekli bir saat çıkardı.

– Geç kaldım! Geç kaldım, diye söylenerek koşmaya başladı.

Alis buna çok şaşırmıştı. Hemen tavşanın arkasından koşmaya başladı. “Bir tavşan nereye geç kalabilirdi ki?” diye düşünüyordu. Tavşana yetişince de,

– Özür dilerim bayım, dedi.

Ama tavşan daha da hızlandı.

– Çok önemli bir randevuya geç kaldım, geç kaldım. Merhaba, elveda, diyecek vaktim yok. Geç kaldım, geç kaldım.

“Kuşkusuz çok önemli bir işi olacak”, diye düşündü Alis. Sonra da,

– Bay Tavşan, bir dakika durun, diye seslendi.

– Hayır, vaktim yok. Eteklerim tutuştu, geç kaldım, geç kaldım...

Tavşanın son sözleri, bir ağaç kovuğunun derinliklerinden gelmişti. Alis ile kedisi Diana, ağaca yaklaşıp içine baktılarsa da ağacın derinliği ve büyüklüğü hakkında hiç bir şey anlayamadılar... Sonra Alis, merakını yenemedi ve kedisiyle birlikte delikten kovuğun içine girdi. İçerisi tünele benziyordu. Alis dört ayak ilerlemeye çalıştı. Sonra birden bir boşluğa yuvarlandı. Diana, yukardan ona sinirli sinirli bakıyordu.

ALİS TAVŞANI TAKİP EDİYOR

Alis, durmadan boşlukta yuvarlanıyor, nereden estiği belli olmayan sert bir rüzgâr yüzünü serinletiyordu. Çocuk, boşluğa düşmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu düşündü. Bir ara karanlıkların içinden bir ışık gördü. Gittikçe oraya doğru yaklaşıyordu. Sonunda bunun masa üzerine konmuş bir lâmba olduğunu fark etti. Masamın üstünde bir kitap duruyordu. Az aşağıda bir başka masa, bir de çalar saat vardı.

Alis, kitabı aldı, düşerken karşısında bir ayna gördü. Dağınık saçlarından ürktü. Sonra kitabı yere atıp üzerine atladı. Biraz ilerde salıncaklı bir sandalye duruyordu. Hemen gidip oraya oturdu ve bir "Oh!" çekti. Artık düşmüyordu. Ama bu sevinci çok sürmedi. Sandalye birden sallanmaya başladı, sonra, sert bir hamleyle Alis'i üzerinden attı.

Kızcağız, tekrar aşağıya doğru yuvarlanmaya başladı. İçinden dünyanın ortasına mı gidiyorum acaba diye düşündü. Birden eteği bir duvara takıldı. Hemen oraya tutundu. O sırada Beyaz Tavşan yine telâşla koşuyordu.

– Bay Tavşan! Lütfen durun, diye seslendi ve arkasından koşmaya başladı.

Tavşan bir kapı açıp bu kapıdan girip kayboldu. Alis de tavşanı takip etmeye başladı. Ardı ardına bir sürü kapı çıktı karşısına. Alis, arka arkaya sıralanan kapıları açıp duruyordu. Kapılar gittikçe küçülüyordu. Sonuncu kapıdan geçebilmek için dört ayak yürüdü. Fakat hâlâ Beyaz Tavşan ortarlarda yoktu.

Sonunda Alis, büyük bir odaya girdi. Pırıl pırıl parlayan bu odanın duvarından birinde bulunan bir perde, hafif hafif sallanıyordu. Alis, Bay Tavşan, olsa olsa bu buradan kaçmıştır, diye düşündü. Alis,

perdeyi kaldırınca arkasında küçük bir kapı gördü. Hemen tokmağı tutup çevirdi. Tokmak canı yanı-
mıŝçasına,

– Ah, diye inledi.

Alis;

– Özür dilerim, dedi.

– Affettim ama beni çevirirken bayağı canımı yaktın, diye cevap verdi tokmak.

– Şey... Ben şeyi izliyordum...

– Ne istiyorsun? Sana nasıl bir yardımda bulu-
nabilirim?

– Ben Beyaz Tavşanı arıyorum. İzin verirseniz
şu kilitten bir bakayım.

Anahtar deliğı birden genişledi. Alis oradan
bakınca,

– İşte orada, diye bağırdı. Benim bu kapıdan
geçmem gerek.

– Geçemezsin, dedi tokmak. Bu kapıdan sığa-
mazsın.

Alis, dinlemiyor, kapı tokmağına dikkatle bakı-
yordu. Tokmak:

– Şu masanın üstündeki şişeyi bir denesene,
dedi.

Alis, bomboş odada masa falan görememişti. Birden yanında cam bir masa ve üstünde bir şişe peyda oldu. Tokmak:

– Şişenin içinde gideceğin yön yazılıdır. Onu oku ve istenileni yap, dedi.

Alis şişenin üstündeki etikete baktı: “Beni iç!” yazılıydı. Alis, hemen şişenin mantarını çıkardı. İçinden mavi bir su aktı. Alis, zehirli olup olmadığını düşünürken, tokmak hayretle,

– Ne dedin, diye sordu.

Alis:

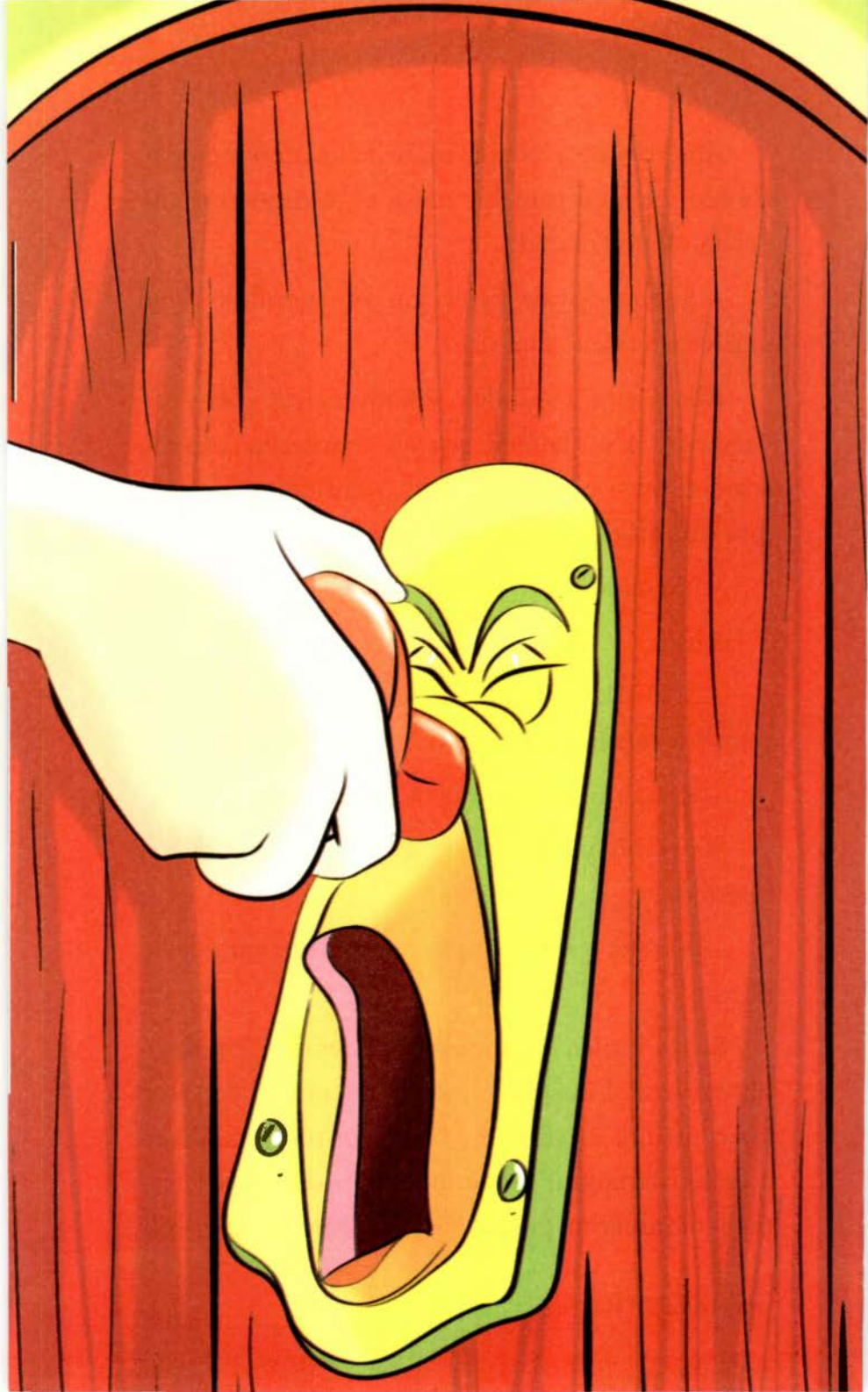
– Şey! Aklımı kullanmaya çalışıyordum, diyerek şişeyi ağzına götürdü ve bir yudum içti.

– Kirazlı turta gibi bir tadı var, dedi.

Sonra bir yudum daha içti, bir daha içti, her seferinde,

– Krema gibi... Ananas gibi tadı var, deyip durdu.

Sonra birden kendini minicik gördü. Şişe kendinden çok büyüktü. Üzerindeki etiket de çıkıp kızın üstünü örttü. Alis, bir ara üstündeki etiketi atınca, tokmağın, masanın şişenin dev gibi kocaman olduklarını gördü. “Eyvah ben ne yaptım!”

diye üzüldü. Tokmak kahkahalarla gülmeye başladı. Çocuk, ayağa kalkıp tokmağa yaklaştı.

– Bak, şimdi boyum tam oldu, dedi.

Tokmak hâlâ,

– Ha, ha, ha, diye gülüyordu. Sonra: Söylemeyi unuttum, dedi. Ben kilitliyim... Ha... Ha... Ha!

– Eyvah, ne yapacağız şimdi?

– Sende anahtarım var ya.

Alis ağlamaklı olmuştu:

– Ne anahtarı, diye sordu.

Tokmak burun kıvrarak cam masaya baktı.

– Yoksa anahtarı orada mı unuttun?

Alis masaya baktı. Üzerinde altın bir anahtar duruyordu. Ama ona erişmesine imkân yoktu. Ayrıca anahtar daha önce orada değildi. Alis bundan emindi. Bütün gayretini kullanarak masanın ayaklarına sarılıp tırmanmak istedi. Ama masanın ayakları o denli kaygandı ki, kızcağız bir türlü üstüne çıkamıyordu. Umudu kırılan Alis,

– Şimdi ne olacak, diye bağırmaya başladı.

Tokmak:

– Bir de kutuyu dene, diye tavsiyede bulundu.

Alis, birden yanı başında küçük bir kutu buldu. İçinde de: “Ye beni,” yazılı idi. Alis, pembe bisküviyi ağzına atmasıyla birden boyunun uzadığını hissetti. O kadar çabuk büyüyordu ki, başı tavana değdi. Tokmak, hâlâ çocukla alay etmeye devam ediyordu.

Alis, ayağını kaldırıp tokmağa bir tekme atmak istedi. Ama kendini tutamadı, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Tokmak, bunu görünce gülmekten vazgeçti.

– Haydi, haydi ağlama, dedi. Ağlamakla bir şey kazanamazsın.

– Aylamayayım da ne yapayım. Başıma gelenleri görmüyor musun, diye kızdı Alis.

Çocuğun gözlerinden akan yaşlar, birden odayı doldurmaya başladı. Tokmak, korku ile yerde yükselen suya baktı. Su yükseldi, yükseldi, anahtar deliğine kadar geldi.

Alis elleriyle yüzünü kapadı. Ama yaşlar parmaklarının arasından şelâle gibi akıp gidiyordu. Birden şişenin yüzerek kendisine doğru geldiğini gördü. Alis elini uzatıp onu yakaladı. İçindeki mavi sudan biraz içti ve birden nokta kadar küçüldü. Sonra şişenin üzerine bindi ve gözyaşlarının oluşturduğu şelaleyle anahtar deliğinden çıkıverdi.

DENİZCİ ALİS TAVŞANIN PEŞİNDE

Anahtar deliğinden kapının öte tarafına geçen Alis, bir ara kayarak şişenin içine girdi. Orada emniyette olmasına rağmen içerisi nemli ve buğulu olduğu için “Keşke bu kadar çok ağlamasaydım!”, diye düşündü. O sırada sanki kendi düşüncesine cevap veriyormuş gibi güçlü bir ses duyuldu: “Ben bir denizciyim, deniz benim hayatım, Hava, kara anlamam, Deniz benim her şeyim.”

Alis, buğulu şişeden dışarı bakınca, garip bir üçlü grup gördü. Bir kartal, bir tukan bir de, kitaplarda bile rastlamamış olduğu bir kuş, baş

başa vermiş şarkı söylüyorlardı. Sonra o acayip kuş, elini gözlerine siper ederek çevresine baktı ve şişeyi gördü.

– Kara göründü, diye seslendi.

Kartal:

– Ne tarafta Dodo, diye sordu.

– Ne olur Bay Dodo, bana yardım ediniz, diye yalvardıysa da üç arkadaş, kıza bakmadan oradan uçup gittiler.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, başka bir kuş üçlüsüne rastladı Alis. Bunlar bir pelikan, bir papağan, bir de baykuş. Çocuk onlara da,

– Ne olur bana yardım edin, diye seslendi.

Az sonra bir sürü ıstakoz, şişenin çevresini sardılar. Alis:

– İmdat, diye bağırmaya başladı.

İstakozlar, aldırmadan onu suyun dibine sürüklediler. Bir ara şişe ellerinden kurtulup su yüzüne çıktı. Tıpa açıldı ve Alis dışarı fırladı.

O zaman bir kayanın üstünde Dodo'yu gördü. Çevresinde bulunan öteki kuşlarla birlikte hep bir ağızdan şarkı söylüyorlardı. Alis birden Beyaz Tavşanı gördü. Telâşla koşuyordu. Tavşan, şemsiyesini kapayarak,

– Aman Allah’ım, diye söylendi. Geç kaldım!
Gene geç kaldım!

Alis, yalvararak,

– Ne olur gitmeyin, Bay Tavşan, dedi.

O sırada Tukan, Alis’i gagasıyla yakalayıp havalandı. Çocuk arkasına bakarak,

– Bay Tavşan, biraz sonra dönerim diye bağırdı.

Alis, ormanın üstünden geçerken, tavşanın “Geç kaldım,” diye söylendiğini duyuyordu. Alis, yere iner inmez ağaçların arkasına bakarak: “Acaba Beyaz Tavşan buraya mı saklandı?” diye kendi kendine söylenip bir taraftan da sesleniyordu. Alis, birden karşısında mini mini iki ikiz gördü. “Ne garip şey bunlar.” diye şaştı.

Bu yusuvarlak yaratıklar, boyunlarına kocaman, mavi renkte boyun bağı sarmışlardı. Gözleri çay tabağı gibi yuvarlak, burunları ise düğme gibi ufacıktı. Bol kırmızı pantolonları, sarı gömlekleri vardı.

Kısacık bacakları, paçalarının içinde, İncecik kolları ise, bol kollu gömleklerinden sarkıyordu. Başlarına portakal renginde bereler oturtmuşlardı. Alis, eğilerek yakalarında yazılı olan adlarını okudu: Eciş ile Bücüş.. Bu garip yaratıklar, Alis’in

çevresinde dans edip dönmeye başladılar. Ama Alis'in akli fikri Beyaz Tavşan'da idi.

– Kendini bize tanıtmayacak mısın, diye sordu Eciş İle Bücüş.

Alis:

– Adım Alis, beyaz bir tavşanı arıyorum, diyerek, ormana doğru yürüdü.

Eciş ile Bücüş, onu tutup,

– Hayır, hemen gidemezsin, daha yeni tanıştık, dediler. Bizimle saklambaç oynar mısın?

Alis, her ne kadar teşekkür edip oradan kaçmak istediye de, cüceler onu bir türlü bırakmıyorlardı.

– Eğer bizimle biraz daha kalırsan sana bir gösteri yapacağız.

– Sağ olun, ama gitmem gerek.

– Neden?

– Beyaz bir tavşan arıyorum.

– Neden?

– Şey... Nereye gittiğini merak ediyorum.

Alis, bu sözleri söylerken Beyaz Tavşanı neden aradığını kendisi de merak etmişti. Eciş ile Bücüş, aralarında konuşmaya başladılar.

- Bak hele, küçük hanım pek de meraklı imiş?
- İstiridyeler de meraklıydılar!
- Meraklıydılar ya...
- Sonra başlarına neler geldi biliyorsun!
- Zavallıcıklar, diyerek ikisinin de gözlerinden yaşlar boşandı.

Alis, onların bu halinden çok duygulanmıştı.

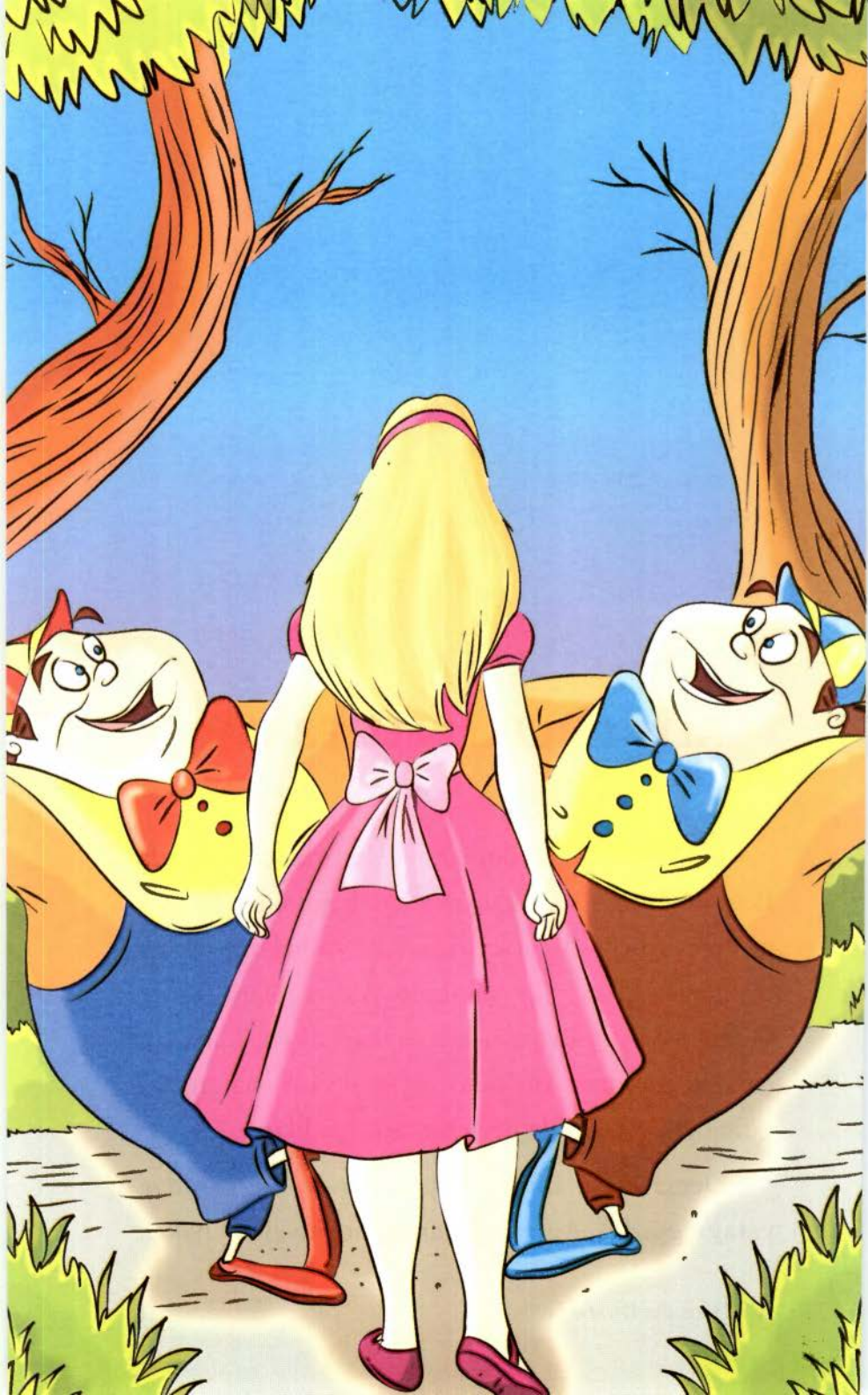
- Ne oldu? Başlarına neler geldi, diye sordu.
- Sen böyle şeylerle pek ilgilenmezsin ki!
- A, ilgilenirim...
- Yok canım! Hem senin acelen var.
- Canım ne olacak, bunu anlatmanız için size birkaç dakika ayırabilirim...

Eciş ile Bücüş, fazla beklemeden, Alis'i iki kolundan yakaladıkları gibi bir kütüğün üstüne oturtular. Sonra geri çekilerek hikâyelerinin adını söylediler: Meraklı İstiridyelerin Hikâyesi...

ALİS CÜCELERLE BERABER

Alis hikâyeyi dinlemeye hazırlandığı sırada Eciş ile Bücüş yavaşça ortadan kayboldular. Eciş güneşe, Bücüş de gökyüzündeki yıldızlara dönüştü. Sonra Bücüş ay şeklinde Alis'e selâm verdi. Güneş ve ay, yan yana kıza bakarlarken, karşıdan çok şık giyinmiş bir deniz ayısı ile bir marangoz, güle oynaya sahilde ilerlemeye başladılar.

Deniz ayısı, birden suyun içinde bir istiridye yatağı gördü. Ağzı sulanarak istiridyelere baktı.

Suya girip istiridyelere doğru yüzerken, büyük istiridye, hemen yavrularını uyararak kabuğunu kapadı. İstiridye anne tehlikeyi sezmişti. Yavrular da onu taklit ederek kabuklarını kapadılar. Fakat deniz ayısı, istiridyeleri yemeyi bir kez aklına koymuştu. Kabuklara bastonu ile bir bir vurarak,

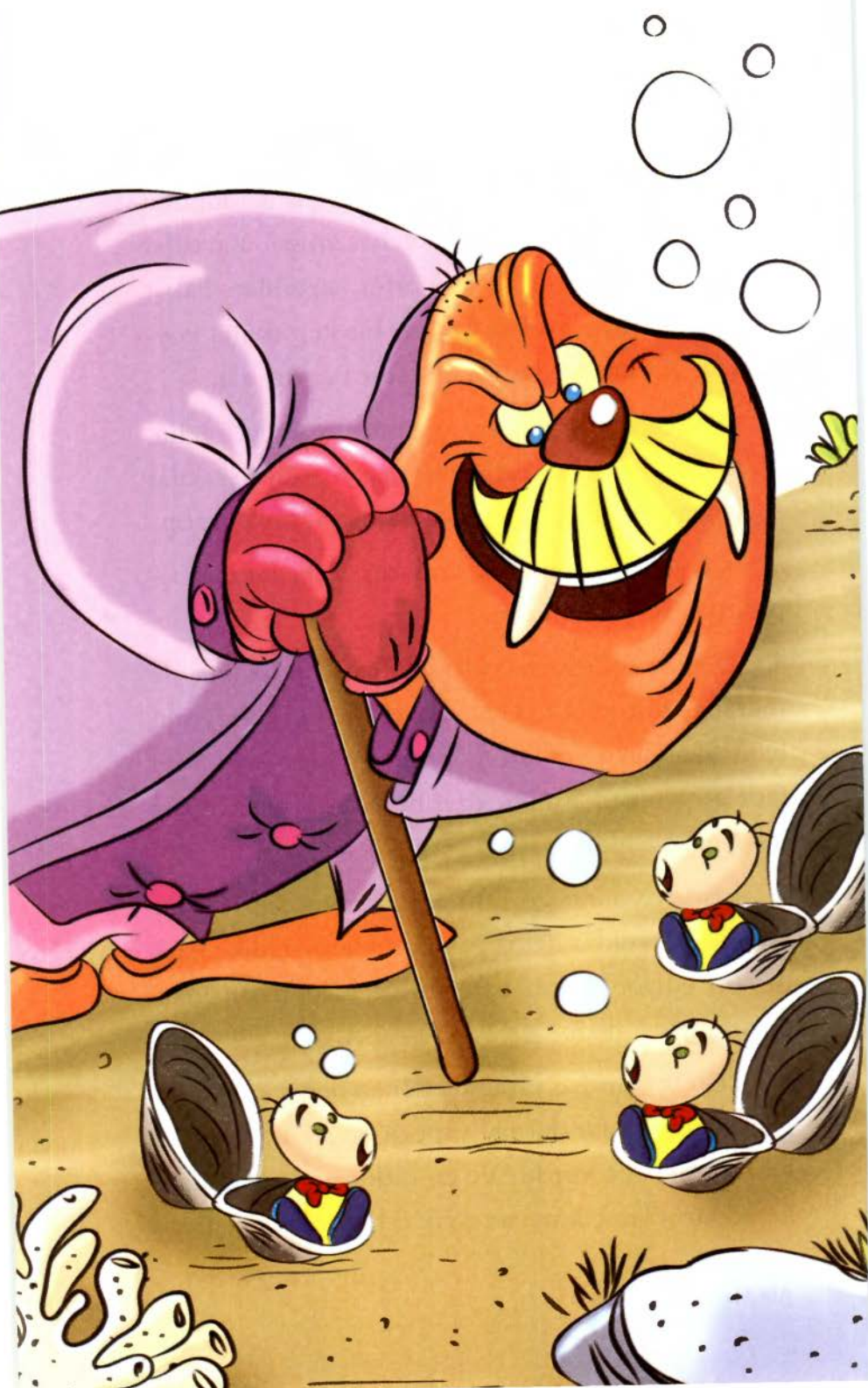
– Güzel istiridyeler, bizimle gezmeye gelin. Tatlı tatlı konuşur, tatlı tatlı gezeriz, diye şarkılar söylemeye başladı. Marangoz da başını suya uzatıp,

– Karnımız acıkınca da durur... Bir lokma koparıyoruz, diye devam etti.

Deniz ayısı ona çok kızmıştı. Bastonu ile marangozun kafasına vurdu. O sırada kabuğunu hafifçe aralayıp onları gözetleyen ana istiridye fark etmemişti. Bunun üzerine Güneş, (yani Eciş) hikâyeyi ele aldı.

İstiridye anne gözünü kırptı, ağır ağır başını salladı. “Çocuklar deniz çok güzel ama tehlike hâlâ devam ediyor. Sakın kafalarınızı kabuklarınızdan çıkarmayın.” dedi.

Tekrar istiridye yatağına dönen deniz ayısı, ana istiridyenin, yavrularına yaptığı uyarıyı duyunca bastonu ile ona vurdu. Ve en tatlı sesiyle yavruları kabuklarından çıkmaya teşvik etti. Onlara vaatler-

de bulunarak tabiatın güzelliğinden söz ediyordu. Sonunda istiridye yavruları, dayanamayıp kabuklarından çıktılar. Deniz ayısı da, onları alıp sahile çıkardı ve evine götürdü.

Marangoz buna çok sevinmişti. Hemen mutfığa koşup salata hazırlamaya başladı. Tabakları tepsiye koyup içeri girdiğinde, ortada birkaç istiridye kabuğundan başka bir şey kalmamıştı. Deniz ayısı hepsini yemişti. Marangoz çok öfkelen-di. Elindeki çekici sallayarak deniz ayısının üstüne yürüdü. Aldatılmak hiç de hoşuna gitmemişti. Bu istiridye-leri beraber yiyeceklerini düşünmüştü. Deniz ayısı, hemen kapıdan kendini dışarı atarak canını zor kurtardı.

Birden Eciş ile Bücüş, Alis'in yanına geliverdiler.

- İşte hikâyenin sonu, dediler.
- Hazin bir hikâye idi, diye cevap verdi Alis.
- Evet, bundan bir ders alınabilir.

Alis, onları daha fazla dinlemek istemediğinden,

- Haklısınız iyi bir ders alınabilir, diyerek yerinden kalktı.

Ama Eciş onu tutarak,

– Bir hikâyemiz daha var, dedi.

Bunun üzerine Alis,

– Sağ olun, ama artık gitmeliyim, diye söze başladı.

Eciş, kızın söylediğini duymamış gibi,

– William Baba'nın hikâyesi, diye devam etti.

Eciş ile Bücüş yeni hikayeyi anlatmaya başlamışlardı ki Alis onlara sezdirmeden yavaşça ortadan sıvıştı...

CANAVAR ALİS

Alis ormandan çıkıp kırlara yöneldi. Yolda kâh koşuyor kâh yürüyor bazen de oturuyordu. Nihayet güzel bir bahçeye geldi. Bu bahçenin içindeki beyazlı pembeli evin kapısının önünde rengârenk çiçekler açmıştı.

– Acaba burada kim oturuyor, diye söylendi...

Çok beklemeden pencerenin panjurları açıldı ve bir ses,

– Marian, diye bağırdı. Allah, Allah! Bu kız nereye sakladı onları.

Sonra pencereden bir baş uzandı.

Marian, diye seslendi.

Bu sesler, Beyaz Tavşan'a aitti. Sözlüklerinin altından etrafa kızgın kızgın baktı. Sonra içeri girip pencereyi kapadı. Alis hemen bahçeye girip evin kapısına vardı. O sırada Beyaz Tavşan da dışarı çıktı, çocuğu görünce,

– Marian, dışarıda ne işin var, diye ona kızdı.

Alis bu duruma çok şaşırmıştı.

– Ben Marian değilim, diyebildi sadece.

Beyaz Tavşan ise sabırsızlıkla yerinde sığıyor, durmadan Alis'e bağıırıyordu.

– Karşımda durup bana bakma... Haydi git de eldivenlerimi getir, çok geç kaldım!

Tavşanın elbiseleri değişmişti. Kabarık dantel bir yaka. Pembe bir yelek. Elinde ise altından ince bir boru. Çok önemli bir kişi olmuştu. Alis hâlâ merakını yenememişti.

– Nereye geç kalıyorsun? Bilmek istiyorum, dedi.

Tavşan:

– Çabuk eldivenlerimi getir. Anlıyor musun, diye Alis'i azarladı.

– Bu nasıl bir şey! Yakında belki kendimden de emir alacağım, diye söylenerek eve girdi.

Yukarı çıkıp yatak odasındaki çekmecelere baktı. Çekmecenin birinde içi pembe bisküvi dolu kutuyu buldu. “Beni ye.” diye yazılıydı hepsinin üzerinde. Bir tane ağzına atıp dolaba yöneldi. Ama aynada kendini görünce çok bozuldu... Başı tavana değiyordu.

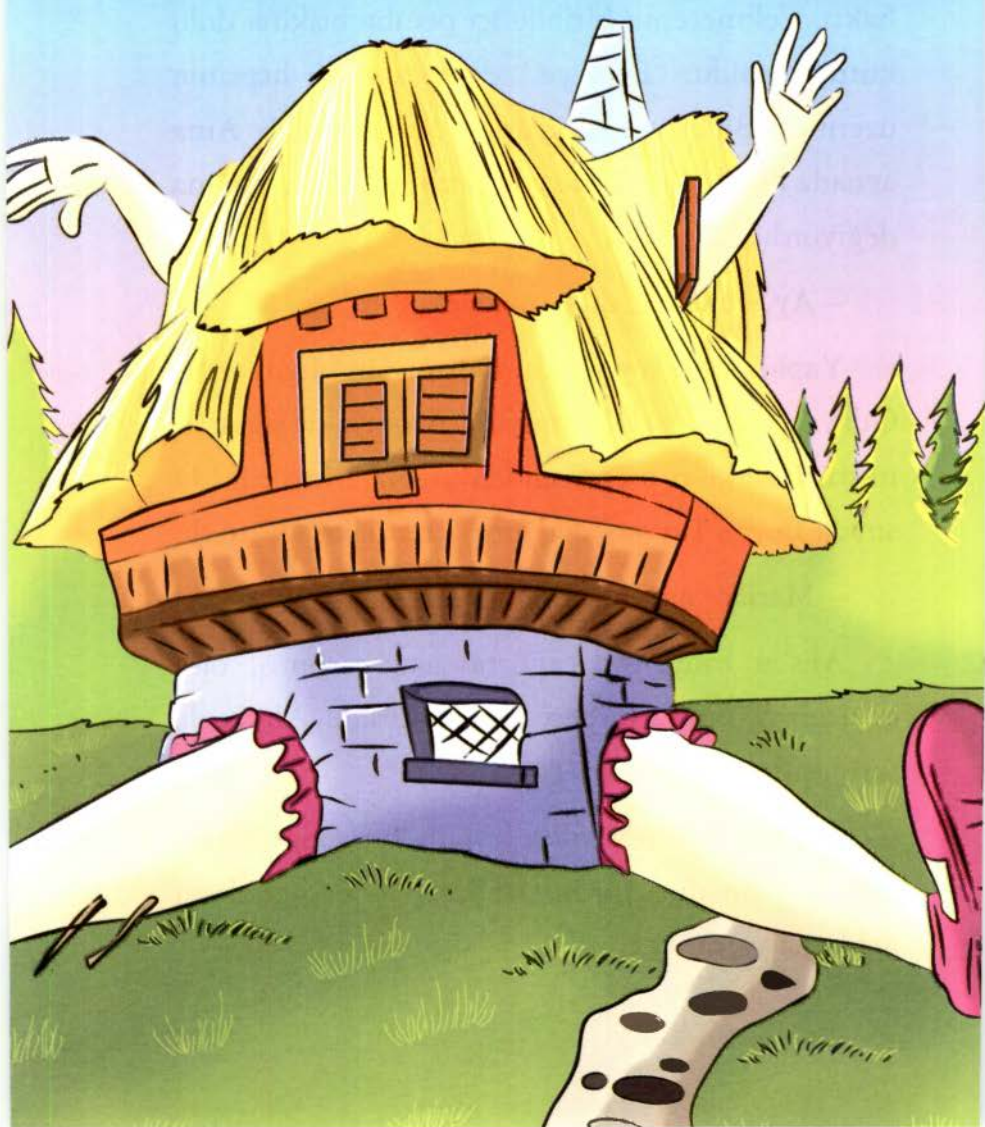
– Ay, gene mi, diye söylendi.

Yapacak bir şey yoktu. Durmadan büyüyordu. Odayı birkaç kez dolanmış, ancak oraya da sığamamıştı. Bacakları merdivenden aşağı sarkıyordu. O sırada Beyaz Tavşan, eve girip kıza bakmak istedi.

– Marian, eyvah... İmdat, diye haykırdı.

Alis'in uzayan bacağı tavşana çarpmış, onu devirmişti. Sonra birden camlar kırıldı. Alis, evle sarmaş dolaş olmuştu. Tavşan:

– İmdat, evim yıkıldı, burada bir canavar var, diye bağırıp duruyordu. İmdat, Dodo, neredesin gel bana yardım et.

İmdada gelen Dodo, evin halini ve kocaman olmuş Alis'i görünce,

– Aman Tanrım, dedi. Bir canavar bu, ben sana nasıl yardım edebilirim? Dur da şuradan bizim kertenkeleyi çağırayım.

Kertenkele gelince ona, bacadan içeri girip canavarı çıkarmasını söylediler. Kertenkele, biraz düşündü, sonra bacadan içeri süzüldü. Bacadan etrafa yayılan kurum ve duman, Alis'i hapsiirmasına sebep oldu. Onun aksırması ile zavallı kertenkele, bomba gibi dışarı fırladı. Dam uçtu, ama canavar bir türlü evden dışarı çıkmadı. Bunun üzerine evi yakmaya karar verdiler. Canavar, dumana dayanamayıp dışarı çıkar, diye düşünüyorlardı.

Bu arada Alis,

– Bir şey yemem gerek, diyerek etrafına bakındı.

Pencerede bir havuç görünce hemen ona sarıldı. Oysa havucun öteki ucu tavşanın elinde idi. Tavşancık, bunu görünce avaz avaz bağırmaya başladı.

– İmdat, canavar yanı başımda, beni yiyecek!

Ama ne var ki, Alis, bir hamlede havucu ısırdı
ve küçülüverdi. Hemen kendini evden dışarı attı.
Beyaz Tavşan gene telâş içinde,

– Geç kaldım, diye koşmaya başlayınca,

Alis de arkasından,

– Durun, bir dakika beni bekleyin, diye bağırıp
koşuyordu.

KUŞ VE KEDİYLE SOHBETLER

Alis, ormana girince, ne kadar küçük olduğunun farkına vardı. Kırlardaki otların, çiçeklerin arasında kayboluyordu. Kendi kendine: Allah'ım, diye söyleniyordu. Beyaz Tavşana hiç bir zaman yetişemeyeceğim. O kadar küçüğüm ki..." Sonra karşısında garip şekilli kelebekler gördü.

– Aman ne de acayip kelebekler bunlar, dedi yüksek sesle.

Arkasından,

– Yani ekmek ve kelebek demek istiyorsun, değil mi, diye bir ses duydu.

– Başını çevirince, gerçekten bu kelebeklerin kanatlarının yarısının ekmek, yarısının tereyağından olduğunu fark etti Alis, cevap vermek için dönünce karşısında bir sürü çiçek gördü. Bunlar gül, susam, hercai menekşe ve papatya idi. Ama hepsinin yüzü insan yüzüne benziyordu. Arkasında bir ses duyunca başını kaldırdı, gül konuşuyordu. Alis:

– Özür dilerim, ama çiçeklerin konuştuğunu hiç duymamıştım, diye mırıldandı.

Çiçeklerin hepsi bir olup polenlerini üfleyince, Alis'in gözleri göremez oldu. Sonra el yordamı ile bir yaprak bulup üstüne çıktı.

Alis, bir ara sesler işitti. Yaprığı aralayarak bu seslerin nereden geldiğini anlamak istedi. Ama hiç bir şey göremedi. Yerinden kalkıp ağır ağır sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Bu ses doğru müziğini andırıyordu. Yaklaştıkça, ince bir duman halkalar halinde yükseldiğini gördüğü bu halkaların alfabenin sesli harflerini oluşturduğuna şahit oldu. A... E... O... U... Sonunda Alis yaprakların üzerinde uzanmış olan şarkıcı bir tırtılı gördü. Alis'in, kendisini dikkatle dinlediğini gören tırtıl,

– Sen, kimsin, diye sordu.

Alis, son birkaç saat içinde o kadar çok şekil değiştirmişti ki, birden ne söyleyeceğini bilemedi.

– Şey... Bilmiyorum, deyiverdi. Sabahtan beri birçok kılıklara girdim de...

Alis, daha fazla uzatmak istemeden oradan ayrıldı. Tırtıl arkasından,

– Dur küçük, gitme, diye seslendi.

Alis, durup arkasına baktı. Tırtıl:

– Çok önemli bir şey söyleyeceğim, dedi.

Alis, kendi kendine,

– Ne demek istiyorsun, açıkla bakalım.

– Açıklayamam, çünkü ben kendim değilim.

– Acaba ne diyecek, diye söylendi ve tırtıla yaklaştı.

Tırtıl, arka üstü yatmış ayak ayaküstüne atmıştı. Alis:

– Evet? Ne söyleyeceksin, diye sordu.

– Sakin ol!

– Bunu söylemek için mi beni çağırdın?

Tırtıl, yattığı yerden Alis'i yukardan aşağı süzdükten sonra,

- Senin derdin nedir, diye sordu.
- Biraz daha büyümek istiyorum, efendim.
- Neden?
- Yedi santimetre boyunda olmak pek güzel bir şey değil de ondan.

Tırtıl çok kızmıştı.

– Ne demek? Yedi santimetre çok iyi bir boydur. Benim boyum da yedi santimetredir.

– İyi ama, ben bu boya alışık değilim ki! Hem bu kadar öfkelenmenize ne gerek var?

Tırtıl, cevap vermeden ortadan kayboldu. Az sonra bir kelebek olarak Alis'in başı üstünde uçmaya başladı.

– Bir yanı senin boyunu uzatabilir, diye söyleyerek uzaklaştı.

Alis:

– Neyin yanı, diye sordu.

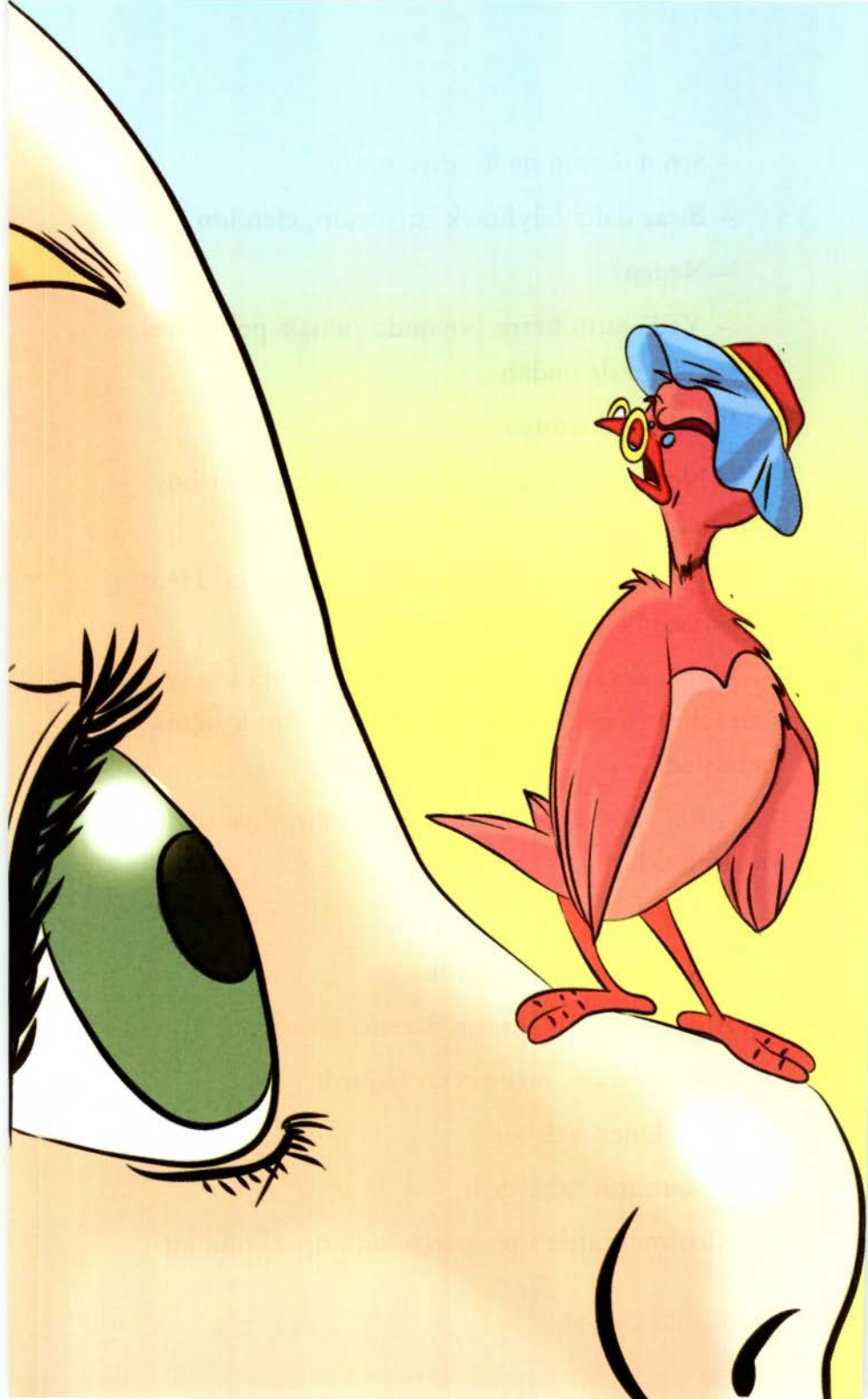
Alis, oradaki mantarın üzerine çıkarak,

– Neyin yanı, diye tekrar bağırdı.

Geri dönen kelebek,

– Mantarın tabi, dedi.

Alis, mantardan bir parça koparıp ağzına attı.

“Ne olursa olsun yiyeceğim. Yedi santimetre kalmaktan bıktım artık,” diye düşündü. Başına neler geleceğinden haberi yoktu. Alis, mantarı yutar yutmaz, daha boyu uzamadan sarsıntı ile kendini bir ağacın üstünde buldu. Ağacın tepesindeki yuvasında, yumurtalarının üzerinde oturan bir kuş, kızı görünce,

İmdat! Bir yılan, diye bağırmaya başladı.

– Ne olur bağırmayın, dinleyin, ben yılan filan değilim, diye yalvardı Alis.

– Ya! Peki nesen öyleyse?

– Ben küçük bir kıyım.

Kuş, Alis’in çevresinde uçarak onunla alay etmeye başladı.

– Ha, ha, ha... Küçük bir kıymış!

Alis, ayaklarına baktı, ama onları göremedi.

– Şey... Yani... Bir zamanlar küçük bir kıydım, diye kekeledi.

Kuş, gelip Alis’in yüzüyle birlikte büyüyen burnuna kondu.

– Yumurta yemezsin değil mi, dedi.

– Şey... Yerim, diye kekeledi Alis.

– Ya... Ben demedim mi? Sen yılansın... İmdat yılan var!

Alis'in bütün itirazlarına rağmen kuş, onu dinlemiyor, Alis'in başı üzerinde uçup duruyordu. Alis, bir ara incecik boynunu örtmeye çalıştı. Sonra,

– Bu böyle olmayacak, şu kalan mantardan biraz daha yiyeyim bakalım, diyerek bir parça daha ağzına attı.

Kuş da yuvasına giderek yumurtaları kanadının altına topladı, bir taraftan da,

– Ben durmadan yumurta yumurtlayayım, bu yılan da gelip onları yesin, iş mi bu, diye söyleniyordu.

Ama o sırada meydana gelen bir sarsıntıyla kuşun yuvası ve yumurtaları bir tarafa, kuş bir tarafa düştü. Alis de kendini yerde buldu. Geri kalan iki parça mantarı da cebine koyarak,

– Çok şükür yere bastım, ama neredeyim acaba, diyerek çevresine bakınmaya başladı.

Yolda rastlayacağım birine ne tarafa gideceği mi sorarım, diyerek yürümeye koyuldu.

Karşısında sıralanmış işaret direkleri gördü. Hepsinin üstünde yazılar vardı: “Sağ’a, Sol’a, Aşağı’ya, Yukarı’ya...”

Alis, hangi yola sapacağına henüz karar vermemişti ki, ağaçların arasından gür bir ses duyuldu. Alis, o tarafa doğru yönelip sesin geldiği ağacı aramaya koyuldu.

– Bu ses de ne? Nereden geliyor, derken, aynı ses,

– Bir şey mi arıyorsun, diye sordu.

Alis, başını kaldırınca, dalların arasından iki yeşil gözün kendisine baktığını gördü. Az sonra bir ağız armonikası duyuldu. Arkasından da çizgili postlu bir kedi görüldü...

– Aa, a! Sen bir kedisin!

– Evet, bana Komik Kedi derler.

Sonra, kocaman kuyruğunu kaldırıp arkasında kayboldu. Alis:

– Oh, hayır gitmeyin, ne olur bir dakika durun, diye yalvarınca, kedi gene görüldü.

O zaman Alis,

– Hangi yoldan gitmem gerekiyor, söyler misiniz, diye sordu.

– Nereye gitmek istiyorsun?

– Fark etmez, tek buradan çıkayım yeter.

– O halde hangi yoldan gidersen git.

Alis, o sırada önüne bakınca, ayak izleri gördü.

Kedi:

– Eğer bilmek istiyorsan, o tarafa gitti, dedi.

– Kim o tarafa gitti?

– Beyaz Tavşan.

– A! Sahi mi?

– Ne sahi mi?

– O tarafa gittiği...

– Kim o tarafa gitti?

– Beyaz Tavşan.

– Hangi tavşan?

Alis, sinirinden tepinmeye başladı.

– Siz söylemediniz mi Beyaz Tavşan o yöne gitti diye? Aman Allah'ım deli olacağım.

Alis'in çok kızdığını gören kedi,

– Ha, aklımdayken söyleyeyim, eğer Beyaz Tavşanı bulmak istiyorsan Deli Şapkacı'ya sor... Bak, Ada Tavşanı da şu yolda oturur, dedi.

– Sağ olun, gidip onu göreyim öyleyse, diyerek Alis hemen yola çıktı.

– Ama o bir delidir. Bunu sakın unutma diye ekledi kedi.

Alis durup kediye baktı.

– Ama ben delilerin arasına girmek istemiyorum, dedi.

Kedi gülerek,

– Bugünlerde hemen herkes deli, diye cevap verdi. Ben de pek akıllı sayılmam.

Alis, bir an önce ormandan çıkmak istiyordu. Bir süre gittikten sonra ağaçlar seyrekleşmeye başladı. Önüne büyük bir meydan çıktı, karşısında da bir bahçe kapısı gördü. İçeriden müzik ve şarkı sesleri yükseliyordu.

ALIS EVE DÖNEBİLECEK Mİ?

Alis, ayaklarının ucuna basa basa bahçeye girdi. Her tarafta renk renk fenerler asılıydı. Ortada duran masanın başında da, bir silindir şapka ile iki uzun kahverengi kulak görülüyordu. Çeşitli çaydanlıklardan dumanlar çıkıyor, davul ve korna sesleri duyuluyor, bir cümbüştür gidiyordu. Alis, yaklaşarak çaydanlıklar arasında oturan iki kişiyi incelemeye başladı. Bunlardan biri, patlak gözlü, kocaman burunlu bir cüce, diğeri ise, kahverengi bir yabani tavşandı. Yabanî Tavşan,

– Doğum günü kutlu olmasın diye şarkıya başladı.

Deli Şapkacı,

– Kimin doğum günü?

– Benimki tabî.

– Haydi sen de, diye cevap verdi Deli Şapkacı.

– Doğum günün kutlu olmasın.

– Kiminki?

– Seninki tabî.

Şapkacı, önündeki çaydanlığı alarak tavşanın üstünde tuttuğu fincana doldurdu. Tavşan da fincanı alıp omzundan aşağı attı. Alis, bunları görünce el çırpmaya başladı. Yabanî Tavşanla Deli Şapkacı, korkuyla masanın üstüne sıçrayıp Alis'e doğru koşmaya başladılar.

– Yerimiz yok! Her taraf dolu! Yerimiz yok! Alis, sakın sakın bir iskemlede oturmuş onları dinliyordu. Alis, kendi kendini yedi.

– Davet edilmeden masaya oturmak doğrusu çok büyük terbiyesizlik!

O sırada çaydanlıklardan birinin kapağı açıldı, içinde küçük bir fare göründü. Uykulu gözlerle Alis'e bakarak,

– Evet, çok büyük terbiyesizlik! Diyerek tekrar kapağı kapattı.

Alis ise,

– Çok özür dilerim ama şarkınız o kadar hoşuma gitti ki, dinlemeden yapamadım, dedi.

Acaba bana yardım eder misiniz?

– Demek şarkımız hoşuna gitti, öyle mi?

Deli Şapkacı da,

– Aman, bu ne şeker kız, dedi.

O kadar heyecanlanmıştı ki, farkına varmadan dirseği fincanın içine girdi. Çay taşıtı, ama fincan dirseğe takıldı kaldı.

– O kadar heyecanlandım ki, dedi Şapkacı. Bize kimse kompliman yapmaz da...

Onun için çok şaşırdım. Sana bir fincan çay vereyim mi?

Tavşan da, bir iskemleye oturmuş, fincana çay koymaya çalışıyor, fakat yarısını tabağa döküyordu. Alis'e dönerek,

– Daha çay ister misin, diye sordu.

Alis:

– Hiç çay içmedim ki, ikincisini içeyim, diye cevap verdi.

Şapkacı doldurduğu fincandan içmeye başlar-ken,

– Şimdi bize hikâyeni anlat bakalım, dedi.

– Her şey, Dayana ile dere kenarında oturur-ken başladı... dedi Alis.

– Çok ilgi çekici... Dayana kim?

– Dayana kedimdir, dedi ve devam edemedi...

Çünkü çaydanlığın içindeki fare dışarı çıkıp:

– Kedi, kedi, kedi, diye titreyerek masanın altına saklanmaya çalıştı.

Şapkacı:

– Yakalayın! Yardım edin, diye haykırdı.

Yabanî tavşan da,

– Reçeli al, burnuna yapıştır! Burnuna! diye bağıırıyordu.

Sonunda fareyi yakalayıp çaydanlığa soktular ve kapağı kapadılar. Yabanî Tavşan, Alis'e dönüp,

– Beğendin mi yaptığımı! Bunlar hep senin yüzünden başımıza geldi, dedi.

– Özür dilerim; düşünememiştım!

– Mesele de bu ya! Düşünemeyince konuşma-lı-sın!

Ortalık sakinleştikten sonra herkes yerine oturdu. Şapkacı, nezaketle Alis'e dönerek,

– Şimdi anlat bakalım, küçük hanım, ne diyordun?

– Dere kenarında otururken... Şey de yanımda idi...

Sonra Şapkacı'nın kulağına eğilerek,

– Kimden söz ettiğimi anladınız, değil mi? diye fısıldadı.

– Anladım, anladım...

Şapkacı:

– Çay içer misin, diye sordu.

Ama artık Alis'in canına tak etmişti.

– Şimdiye kadar bir damla çay bile içmedim, neden durmadan çay isteyip istemediğimi soruyorsunuz, diye öfkeleni.

Sonra yerinden kalkıp tam gitmeye hazırlanırken, Beyaz Tavşan,

– Merhaba! Hoşça kalın! Geç kaldım! Geç kaldım, diye içeri girdi.

Alis yerine oturarak,

– A! Beyaz Tavşan, diye bağırdı...

Beyaz Tavşan kocaman saatini çıkarıp,

– Aman ne kadar de geç kaldım, diye söylenirken Deli Şapkacı yerinden kalkıp saati kaptı, kulağına götürdü, salladıktan sonra,

– Elbette geç kalırsın, bu saat iki gün gerilemiş, dedi.

Tuzluğu alıp dürbün gibi saatin içine bakmaya çalıştı. Tuzlar döküldü. Çatalı alıp saati açınca, içindeki bütün aletler dışarı fırladı. Beyaz Tavşan:

– Saatim... Zavallı saatim, diyerek dökülenleri toplamaya çalıştı. Şapkacı:

– İki gün gecikmişim diyordu. Beyaz Tavşan:

– Saatim, saatim, diye inliyordu.

Yabanî Tavşan:

– Hepinizin doğum gününü kutlamam, diye gülüyordu.

Alis'in artık tahammülü kalmamıştı.

– Hayatımda böyle bir çay daveti görmedim! Artık eve gideceğim. Beyaz Tavşan nereye giderse gitsin. Bana ne sanki, diye dışarı çıktı.

İşaret direğinin önüne gelince üzerindeki yazıyı okudu. "Tulgu Ormanına gider" yazılıydı. "Acayip

şey,” diye düşündü. “Hiç böyle bir orman duymamıştım. Gidelim o tarafa bakalım.”

Ormanda ilerlemeye başladı. Ama gittikçe her yer karanlık olmaya başlamıştı.

– Aman Tanrım, buralar bana çok yabancı geliyor... Her taraf da iyice karardı... Yolumu da şaşırdım... Acaba evime kavuşabilecek miyim, diye söylenmeye başladı. Az sonra sıraya dizilmiş, tüylü, minimini yaratıkların önünden geçtiğini gördü. Önlerinde açılan bir yolda yürüyorlardı. Alis:

– Çok şükür bir yol buldum, diye bağırdı ve küçük yaratıkların önüne geçti.

– Yolumu er veya geç bulacağımdan emindim, diye devam etti. Umarım çay saatinde evde olurum. Dayana beni görünce kim bilir ne kadar seviyecek! Artık sabrım...

Sevinci boğazında kaldı, karşısına tüyleri yerlere kadar uzanan, kocaman bir köpek çıktı. Tüyleri İle Alis’in yolunu süpürüyor, sürdükçe de yol kayboluyordu. Alis:

– En iyisi ben burada oturarak birinin beni gelip kurtarmasını bekleyeceğim. Ama bu acayip yerde beni bulmak kimin aklına gelir ki, dedi ve bir kayanın üstüne çıkıp oturdu.

Çevresini yine orman kaplamıştı. Alis, tepesinde ötüşen iki kalem kuşunu, baykuşu, kürek kuşlarını fark etmemişti.

– Kendi kendime iyi fikirler veriyorum, ama uygulamaya gelince yapamıyorum. Bu yüzden de başım dertten kurtulmuyor, diyerek ağlamaya başladı.

Ağaçta sıralanmış oturan kuşlar da ağlamaya başladılar...

– Hayatta hiç doğru dürüst bir şey yapamayacak mıyım, diye söylenirken, tanıdık bir ses Alis'e seslendi.

Çocuk, başını kaldırıncı sevinçle,

– Ah! Gülen Kedi, diye bağırdı.

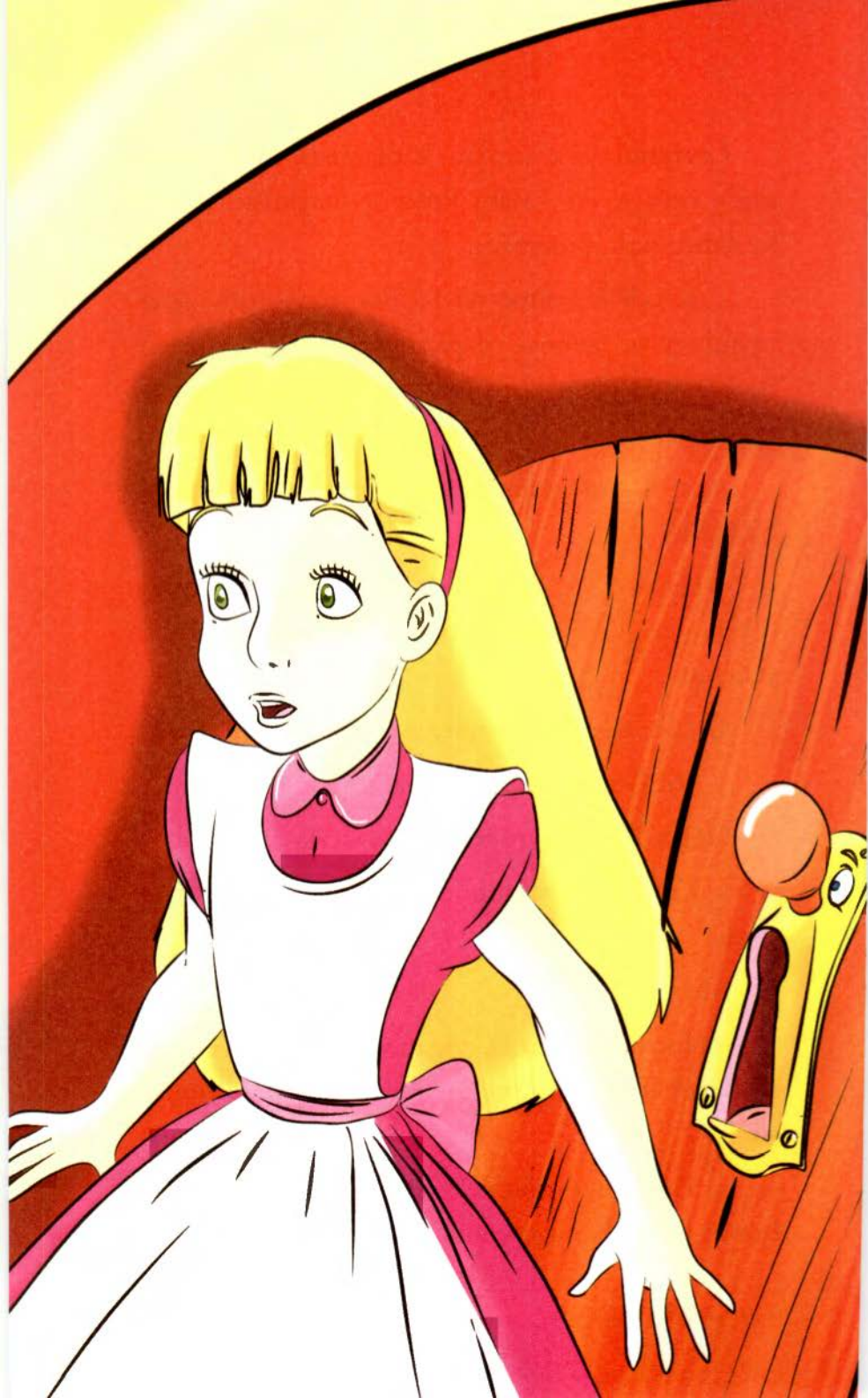
Gülen Kedi kuyruğunu sallayarak,

– Kimi bekliyordun? Beyaz Tavşanı mı, diye sordu.

Alis:

– Hayır, hayır, artık ondan vazgeçtim. Eve dönmek istiyorum, diyerek mendilini çıkarıp burnunu sildi.

– Tabî, eve dönmek istersin, ama buradaki bütün yollar Kraliçeye aittir.

– Ben hiç Kraliçeye filan rastlamadım ki...

Kedi, hayretle kalktı, gerindi.

– Ama onu tanıman gerek, yoksa Kraliçe kızar sana, dedi.

– Peki, Kraliçeyi nerede bulabilirim?

– Şey... Kimi bu yoldan giderek kimi de şu yoldan. Ama ben... Kısa yolu tercih ederim, diyerek başının üstünden küçük bir dal çekti.

O anda ağacın gövdesinde bir kapı açıldı. Alis nefesi kesilerek,

– A, a, a... diye hayretle bakarken, Gülen Kedinin ortadan kaybolduğunu fark etmemişti.

Kapıya yaklaşarak içerisine baktı... Kapıdan Öne doğru uzanan bir yolun İki tarafı birbirine geçmiş çitlerle sarılı idi. Alis, korkmaya başladı, gene bir çıkmaza girmişti.

Alis, o sırada bir yolunu bulup hemen oradan kaçtı. Herkes peşinden koşuyordu. Ne tarafa baksa, ağaçların arasında mızrakların tepelerini görüyordu. Askerler Alis'in çevresini tam sardıkları sırada Alis, kendini birden havada buldu. Bir süre uçtuktan sonra dere kenarına indi. Onu Dodo kurtarmış ve kendi yerine getirmişti.

Alis, bütün cesaret ve gücünü kullanarak koşmaya başladı.

– Alis, uyansana! Haydi, çaya geç kalacağız. Bak dersini de dinlemedin...

Birden ayağa kalkan Alis, hâlâ uyku sersemliği ile,

– Küçük timsah nasıl parlak kuyruğunu sallarda suya, diye kendi kendine mırıldanıyordu.

– Alis, neler saçmalıyorsun?

– Şey Tırtıl demişti ki...

Sonra Tırtılın ne söylediğini hatırlayamadı. Kedisini kucağına alıp, ablasıyla eve doğru koşmaya başladı...

ALİS HARİKALAR DİYARINDA

Sevgili kitap dostları,

Annelerinin masallarıyla büyüyen eski zaman çocukları, internet ve televizyonlardaki vahşet programlarıyla büyüyenlerden daha mutluydu.

Artık anneler masal anlatmıyor ama bu masal kitapları var elinizde...

Anne sıcaklığını hissedeceksiniz bu kitapları okurken.

Kötülerin şahsında kötülerden nefret edip, iyilerin tarafı olacaksınız.

Bu masallar sizi, insanın öz mayasındaki güzelliklere götürecektir.

Kötülüklerden nefret edip; iyiliğe ve güzelliğe yöneleceksiniz.

İyi okumalar...

www.kitapciogru.com

ISBN 978-605-4189-25-0

